

Orbán Ottó

SHAKESPEARE-BŐL

*Francis Bacon őexcellenciája, nyugalmazott
koronaiügyésznek és lordkancellárnak, aki épp-
úgy nem szerzője Shakespeare műveinek, ahogy
bárki más sem, kivéve William Shakespeare-t,
a sehonnai csepűrágót*

A CLIX. szonett

„Napközben rendszerint egy kályhalyukban időzöm.
Várom az ügyelőt, hogy szólítson: *Kísértet, készülj... te következel!*
Vasingem, mint a füst, egy gyerek keze is kettészélhetné,
mégis a frász törli éjféltájban a bástya fokán toporgó őrszemet:
Állj, ki vagy! kiáltja rémitőn, mire én némán intek vissza neki, hogy *Ezt, apikám!*
Egy meggyilkolt király, a Gutenberg-galaxis szelleme.
A túl sok könyv, a túl sok államügy, a nagypolitika...
A csillagokat számláltam, és nem vettem észre, hogy királyném nem élvez el velem –
ezért ma trónomon egy büdös lábú, szőrös törpe ül,
egy korcs hentes és mészáros, egy baszógép, az öcsém, Claudius.
De ne hidd, hogy egy rendőrségi ügy szilárdabb lábon áll s valóságosabb, mint a vers.
Ha elüti az éjfelet, csak a test alhat, nem a mélytudat;
a zárt osztályon a klimaxos királynő fuldokol és sikoltozik,
a *Herceg*, egy alkoholista roncs meg azt üvölti: *Ott, ott! Atyám az! Most suhan az ajtón
kifelé!*”

A CLX. szonett

A szép Ofélia jó – s az endori boszorkány megy... a vészbanya, egy szipirtyó...
Sokadszor látom ezt! A tavorózsa csillogó ölet,
mely lassan roskad össze, mint egy rossz bevásárlószatyor...
Férfi és nő egymást kergetik, mint naptárban az évek,
és ha a fiatalság lázongva kevesli azt, amit egymásnak kínálhat két szerető,
a vénkor túl sokat is kap a másik hormonkészletéből –
az aggastyán sípolva beszél, s mellkasán női mell fityeg,
a vénasszony meg bajuszát pödri, s a hangja, mint egy huszárezred trombitáié...
Van-e szánandóbb látvány az egymást gyilkoló öregeknél?
Csak hát védekezhetünk-e a romlás ellen? És ha igen, mivel?
Az ifjúság hebehurgya, de nagy ravasz, és nem borzad vissza a giccstől;
vízbefúláshoz fehér ruhát visel, hogy jól mutasson a ravatalon, még ha sár is az.
Lesz is az emlékére örült botrány, könnyek, üvöltözés: „Ennél-e krokodilt!?” stb.
Minden élet szebb, mint az, amit Yorick koponyájának kivájt szemgödre lát.

A CLXI. szonett

A hatalom – megölni Duncan skót királyt,
megölni Banquót és családját (a cselédjeiket is, ha épp nem szabadnaposak),
megölni minden szemtanút, nagyszájú kocsmatölteléket,
megölni minden gyanús prófétát és közvélemény-kutatót,
megölni kémkedésért és hazaárulásért Arkhimédészt, Szókratészt,
megölni Jézust, a hírhedt fölforgatót (plusz kétfelől egy-egy lator),
megölni eretnokségért Johannát, Husz Jánost, Szervét Mihályt,
megölni mindenkit, aki e földön túl sokat mozog, túl hangosan lélegzik, túlságosan él...
A hatalom – szédülve nézni három hazug boszorkány táncát az üst körül.
Miazmás gőz, mérgefelhő, mocsár, mely azzal hiteget, hogy megúszhatod a recessziót.
Macbeth együgyű hadvezér, lebökö, ha az útját állod,
de nem beszéli az elit nyelvét, s nem tudja, hogy a birnami erdő fainak
paragrafusjel-alakban csavarodnak az ágai – beléjük akad...
Egy közrendőr végez vele; ott rohad el a bokrok alatt, az erjedő szemét közt, a napon.

Nádasdy Ádám

REKONSTRUKCIÓS KÍSÉRLET

Darázs volt, azt hiszem, az ujjamba döfött;
ember volt, azt hiszem, az árokba lökött;
rendőr volt, azt hiszem, az arcomba hajolt;
kutya volt, azt hiszem, a testembe szagolt;
fodrász volt, hajnyíró szerszámmal csattogott;
borostás ószeres, a zsákjába dugott;
gombóc volt, azt hiszem, a torkomon akadt,
vonaglottam, amíg csak szilvماغ maradt;
lándzsa volt, a hegye pontosan követett;
ki kell a deszkából szedni a szögeket;
a saját lábam volt, erős, kívánatos;
lógtam a peronon, úgy rohant a hatos;
az órán kiderült, hogy nincs rajtam ruha;
nyomtam a gázpedált, de nem tudtam soha
elindulni, csak sirt, lefulladt a motor,
iszap volt, körülfont egy hatalmas bokor,
benyúltak, tekerték az összes ablakot,
én rúgtam, haraptam, haraptam egy nagyot,
kömény volt, azt hiszem, édes és keserű,
vizes kerek gyümölcs, görögdinnyeszerű,
tejbegríz, íztelen, csendes és bársonyos,
áradó áradás, sekély és zátonyos.